

Π ρ ό ε δ ρ ο ς—Νά κενωθῶσι παρενθὺς τὰ θεωρεῖα.

Διόχωνι ὁ στρατὸς τὸν κόσμον καὶ da capo φλυαρία.

ΤΕΤΑΡΤΗ.—Πλήρης σήμερον ἐπικρατεῖ γαλήνη.

Ὁ Δεληγιάννης ὁμιλεῖ καὶ πίνει, πίνει, πίνει.

Ἀκούει μετὰ προσοχῆς ὁ Ἡτὰ Παλαμήδης.

καὶ χασμιουριέτ' ὁ Μάγδαλος μαζί κι' ὁ Στεφανίδης.

Στὴν συνεδρίαν οὐδὲν περίεργον συμβαίνει,

μονάχα ὁ Θεόδωρος οὔτε ντιγμὴν σωπαίνει.

ΠΕΜΠΤΗ.—Καὶ πάλιν κλαίεται τὸ μέλλον τῆς πατρίδος.

Λόγος βροντῶν καὶ ἀστραπῶν καὶ τόσης καταιγίδος.

Τοῦ Δεληγιάννη σήμερον ὁ λόγος περατοῦται,

κι' ὁ τόσος ἐνθουσιασμός τοῦ κόσμου κορυφῶται.

Ὅλοι μαζί χειροκροτοῦν κι' οἰκτιρίζουν τὴν πατρίδα.

Κι' αὐτοῦ τὸν λόγον βλέπετε εἰς ἄλλην μας σελίδα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος

ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Δὲν ἦσουν εἰς τὴ Βουλὴ ἀντιπροχθὲς τὸ βράδυ
νὰ ᾄδῃς ποῦ τὸνα κίλιστηκε μὲ τῆλο τὸ κοπάδι.
Αὐτοὶ φωνάζουν ἄγρια «ἦσατε πωλημένοι,»
ἐκεῖνοι σκούζουν πλὴν πολὺ «ἦσατ' ἀγορασμένοι.»

«Ἐμεῖς, μωρέ, δὲν φάγαμε λεπτὸ ἀπ' τὰ Ταμεῖα
καὶ συντροφιά δὲν ἔχουμε μὲ τὴν Ἀστυνομία,
ἔμεῖς, μωρέ, δὲν εἴμαστε ἀπὸ τοὺς ἐγκαθέτους,
καὶ εἴμαστε οἱ τίμοι τοῦ παρελθόντος ἔτους,»
«Σωπάτε, βρέ, κι' ἐγίνηκε τὸ μάτι σας γαρίδα,
ἔμεῖς ἐσκοτωθήκαμε, μωρέ, γιὰ τὴν πατρίδα.»

«Πόσα, μωρέ, τοῦ φάγατε ὡς τώρα τοῦ Τρικουπῆ...
«Σκάστε, βρέ Δεληγιάννηδες, ποῦσατ' ἐννιά καιφουπι.
Κι' ἕνας ἀμέσως ἀπ' αὐτοὺς σηκώνει τὴν μαγκούρα
ἀπὸ τὰ πάλα μονομιᾶς ὅλοι φωνάζουν «οὔρα.»

Ἀπλόνει τὸ μπουρνουζὶ τοῦ εὐθὺς ὁ Στεφανίδης
καὶ κατὰ λάθος δηὲν σβερχιαῖς ἀρπάζει ὁ Λεβίδης,
ποδοκροτοῦν, χειροκροτοῦν ἀπὸ τὰ θεωρεῖα,
οἱ διπλωμάται ἐρωτοῦν: «τί τρέχει;» μ' ἀπορία,
κι' ἕνας κοντὰ μετ' εὐγενοῦς τοὺς ἐξηγεῖται τρόπον
«μὴ σὰς παραξοφαίνεται κι' εἰν' ἔθιμα τοῦ τόπου.»

Φαίνεται καὶ ὁ Λεύκοβις μὲ δλη τὴν παρέα,
μόλις τὸ πῆρε μυρωδιὰ ἀπ' τὴν Καπνικαρέα,
διαμαρτύρονται πολλοὶ κατὰ τῆς ἀνομίας,
κατὰ τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῆς Ἀστυνομίας,
ὁ Καλλιγὰς ἀδιάκοπα κτυπάει τὸ κουδοῦνι,
ὁ κύριος Ζυγομαλὰς τοῦ μπαίνει 'ς τὸ θουθοῦνι,
κάτω ἐσεῖς μουγκρίζουνε, κάτω κ' ἐσεῖς ἀπάνω,
ευχρόνως δίνουν καρυδιαῖς καὶ εἰς τὸν Καραπάνο,
στριμόνουνται, στριμόνουνε, στριμόνομαι καὶ σκάζω,
καὶ μέσα εἰς τὸ στρίμωγμα καὶ τὴ βοή φωνάζω:

«βοήθεια, μωρέ παιδιὰ» μετὰ περιπαθείας,
καὶ νάσου ἕνα δάκτυλο μοῦ βάζουν βοηθείας.
Βγαίνουν ὀρεβόλβερ ἔξαφνα καὶ ῥόπαλα καὶ λαῖτοι,
καὶ νὰ μὴν ἦσαι, Περικλῆ, νὰ κάνης 'λίγο χάσι!

Π.—Μωρὲ τί λές, βρέ Φασουλῆ!.. αὐτὰ εἶναι σπουδαῖα,
καὶ νὰ ἦμαι ὁ κουτὸς νὰ λάβω μὴν ἰδέα!

Καὶ τέλος τί ἀπέγινε;

Φ.— «Μίλησ' ὁ Δεληγιάννης.

Η.—Καὶ ὅμως τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸν λόγο τὸν ξεχάνεις

Φ.—Ἀλήθεια λές, βρέ Περικλῆ, τί λόγος ἦταν 'κεῖνος!
ἦτον ἀκατανόητος κι' ἐγινε τόσος θόρυβος!

Τί συμπεράσματα λαμπρά, τί σχέδια μεγάλα,
τί νούμερα κατάμαυρα σὰν μύγαις μέσ' 'στὸ γάλα,
τί ἁρμονία ἰδεῶν περὶ διὰ γραμμάτων,
καὶ τί προϋπολογισμός μετὰ περισσευμάτων!
Κι' ἐκεῖνος ὁ ἐπίλογος ἐντύπωσι θ' ἀφήσῃ
τὴν ὥρα ποῦ ἐφώνησε: «θὰ ζήσῃ, δὲν θὰ ζήσῃ.»

Π.—Μωρὲ τί λές, βρέ Φασουλῆ!.. αὐτὰ εἶναι σπουδαῖα,
καὶ νὰ μὴν ἦμαι ὁ κουτὸς νὰ λάβω μὴν ἰδέα!

Φ.—Καὶ 'μίλησε, βρέ ἀδελφέ, ὥρως περίπου ἔξη,
χωρὶς πασῶς τὴ γλώσσα του εἰς τὸ νερό νὰ βρέξῃ.
Ὅγδόντα μυλιούνια σοῦ λέει ἕνας ἄλλος,
καὶ νὰ! προϋπολογισμός σπουδαῖος καὶ μεγάλος.

ἰριάντα εἰς τὸ πεζικόν, 'ς τὸ ναυτικὸν σαράντα,
καὶ ἔτσι μουφλουζεύομαι, ψυχὴ μου, μὴ γιὰ πάντα.

Π.—Μωρὲ τί λές, βρέ Φασουλῆ!.. αὐτὰ εἶναι σπουδαῖα,
καὶ νὰ μὴν ἦμαι ὁ κουτὸς νὰ λάβω μὴν ἰδέα!

Φ.—'Στὰ ὕστερα ὁμίλησε γιὰ τὴν κυκλοφορία,
καὶ τέλος πάντων ἔκανε μεγάλη φασαρία..
Καὶ τώρα ἀκου νὰ σοῦ πῶ καὶ γιὰ τὸν Δεληγιάννη...

μόλις τὸν λόγον καὶ αὐτὸς ἀτρόμητος λαμβάνει,
ἀρχίζει μὲ τὰ νούμερα κι' ἀμέσως πελαγόνει,
καὶ ξαναρχίζει, Περικλῆ, καὶ μὰς παραλιγόνει.

Ἀρχίζει τὴν παραμονὴν τοῦ μάρτυρος Φιλίππου
καὶ τρία ἡμερόνυχτα ὁμίλησε περίπου.

Εἶπε κι' αὐτὸς πολλὰ καλὰ, ἀλλὰ τὰ ἐναντία,
ὡς ὅτου πλέον ἔπαυσε νὰ ἦναι ἀπαρτία.

Π.—Μωρὲ τί λές, βρέ Φασουλῆ!.. αὐτὰ εἶναι σπουδαῖα,
καὶ νὰ μὴν ἦμαι ὁ κουτὸς νὰ λάβω μὴν ἰδέα!

Φ.—Μὰ τί, βρέ ἀσυνείδητε!.. λοιπὸν μὲ κοροϊδεύεις;
νὰ! μὴν φορὰ καὶ σὺ σβερχιαῖς καὶ σύρε νὰ χαζεύῃς

Λόγος προεδρείου τῆς Βουλῆς
πρὸς τοὺς ἡμετέρους βασιλεῖς.

«Χαῖρε βασιλεῦ Ἑλλήνων! ἡ Βουλὴ μας διωρθώθη,
προσετέθησαν ὀλίγα θεωρεῖα εἰς τὸ βᾶθος,
δίχως κόπους καὶ ἐφέτος ἀπαρτία κατωρθώθη,
καὶ ἐπῆρε κι' ὁ Σταμούλης μίαν ψῆφον κατὰ λάθος.»

Χαῖρε βασιλεῦ Ἑλλήνων! μετὰ πολλῶν ἐφόρων
ἔλαβε καὶ μίαν ψῆφον καὶ ὁ κύριος Σουρῆς,
ἐχειροκροτήθη τότε ἡ βουλὴ μας κατὰ κόρον
κι' ἀνυψώθη ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀνείθετος μερίς.

Τελειώνει ἡ προσφώνησις
κι' ἀρχίζει ἡ ἀντιφώνησις.

Χαίρω πάλιν ποῦ σὰς βλέπω, ἀντιπρόσωποι τοῦ κράτους,
Γραμματεῖς καὶ Φαρισσαῖοι, καὶ σὰς ἔχω 'ς τὴν καρδιά μου
δι' ὧν κερπὺς τὸ ἔθνος ἀποδρέπει γλυκυτάτους,
ἀλλὰ βγάλετε ἐν τούτοις τὸ κατέλο σας, 'μπροστά μου.

Δώσετε τοὺς ἀσπασμούς μου εἰς τὸν κύριον Σταμούλην,
εἰς τὸν κύριον Δεμάθαν, εἰς τοὺς βουλευτὰς μας ὅλους,
καὶ εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, ἐλευθέραν τε καὶ δούλην,
εἰς τὰ πεζικά μας ὅλα καὶ εἰς ὅλους μας τοὺς στόλους.

Εἰς ὅμᾳς δὲ μέγα γεῦμα ἐτοιμάζω ἐξαιρέτως,
τοὺς τιμώντας διὰ λόγων τὴν εὐδαίμονα Ἑλλάδα,
κι' εὐχομαι νὰ δοξασθῇτε ὅπως πάντοτε κι' ἐφέτος...
ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως πάρτε μὴν πορτοκαλάδα...